

dagi suuremat posti; taskus ei olle? Se tühi assi ei pane mind kohkuma! Wandugo nemad sadada, korda mulle ukatust: ma sadan nende wanded tuulde. Saate tühjad murred tuulde, armas lellepoea, nemad ei wõi mulle midagi teha. Astuge tuppa, leiba wõtma. Teile õnnelik püüdsin tänna kaks nored meikad, mis teile wistiski maitsewad. Urge nimetage Ermelinale sest sõna, mispärast seie tullite; naisterahwas teeb parimust wärblase. Omme lähhen teiega seltsis kuniinga kotta.”

Armabbe tõutas ello ja warra rōemoga sõbra luuastuseks anda; Reinowadder tänas lahke lubbamise eest, üteldes: „Kui nad mulle mahti annawad wabbandada, siis pettan libbeda telega kuniinga ja teised issandad.”

Tuppa astudes leidsid nemad magusa roa jubba laual. Nored meikad maitsefid iggauhhele molka mõda. Sõma laual ütles Reinowadder märale: „Wadake miino wisakaid poegi! Koffel ja pissok Rein sawad mõllemad ükskord meie sugguwõffale auuks. Weiked selmid allawad jubba isse toitu püüdma ja tewad mulle iggapääw rōemo; üks napsab kassa pookese, teine tuikese ja pardi poea. — Meisus lusides õppetan neid, kuida lüttide, koerte ja limgude eest nahka peawad oidma; mõne nädala pärast wõin neid üksi sagile lakkitada. Wängides saatsiwad kohhe teine teise kõrrisi kinni, ja on nõnda õppinud, et kohhe lüned turja peale ja ambad kõr-

risse allawad, sellepärast ükski loom nende küüsis kawa ei sippelba.”

Armabbe kostis: „Misuggused lapsed tewad wänemale rōemu ja meie sugguwõffale auo.”

Reinowadder pallus juttu lõppetada ja puhkama eita. Perrenaine olli põhku pōrrandale pannud, kuhhu peale kōit ühheskoos puhkama eitsid. Reinowadderi issanda pülsid sõelused püüli, ei tulnud õ otsal üni tema silma. Enne koitu tõusis ta asemelt ja ütles filmi lakkudes naisele: Olge murredeta, kallis ing! ma lähhen lellepoeaga kuniinga kotta mõnda tühja asja selletama. Pange illusast majja ja lapsi tähhele. Peaks kedagi miino järrele küssima, sellele andke lahkest lühhidelt wastust, pitsemat lorri ehk kõrwa fossimist ei olle kuskil tarwis. Widdage warrawad ja ussed lullus; tühjad murred saate tuulde!

Ermelina wastas: „Armas mees! mis teid kuniinga kotta sunnib minema? Wai kas unnuustasite wimast luggu, kus waewaga wõllast peasite?”

„Tühi tuul!” naeratas Reinowadder. „Kannepid on alles külwamata, kust mulle wõlla ohheliko tehakse. Ma ilmas juhtub mõnda: üks kautab futäie ammaste wahelt, teine leiab odetud kassust koggemata kahju! Tühja asja tallitusele pean kuniinga ette minema; waenlaste usk ei tohi miinusse puutada. Nende ruinalad nõuupidamised lähwad tühja. Jumalaga, armole!” — Sedda üteldes astus ta määraga ussest wälja.